

Arrest

nr. 203 580 van 7 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten E. MASSIN en A.-C. RECKER
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 januari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaten E. MASSIN en A.C. RECKER en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 28 augustus 2016 en heeft zich vluchteling verklaard op 20 september 2016.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 27 februari 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker werd gehoord op 3 augustus 2017.

1.3. Op 9 november 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Taghijit, de Marokkaanse nationaliteit te bezitten en niet religieus te zijn. Uw ouders, drie broers en twee zussen waren op het moment dat u het land verliet nog steeds woonachtig in Marokko.

U stelt het land in 2010 te hebben verlaten omdat u homoseksueel bent en de mensen in uw dorp en in Marokko dat niet aanvaarden.

In uw pubertijd beseftte u dat u uw tijd met mannen en niet met vrouwen wenste door te brengen. Zo ging u met J.(...), een jongen met wie u samen naar school ging, zwemmen en u had plezier aan zijn lichaam, hij was heel mooi en jullie raakten elkaar aan, zo stelt u. Jullie hadden seksuele betrekkingen in uw huis en in de steeg achter de moskee. Uw problemen begonnen toen de dorpelingen u - u was vijftien jaar - zagen met de één jaar jongere J.(...). Jullie zouden in het steegje naast de moskee elkaar hebben omarmd en dit zou door de "muezzin" (oproeper tot het gebed) zijn opgemerkt en zijn rondverteld. Toen u door uw familie geïnterpelleerd werd ontkende u dat u het was, maar de mensen bleven roddelen, slechte dingen over u vertellen, ook werden er stenen naar u gegooid. U voelde zich een vreemde in uw eigen huis en uw familie behandelde u niet meer zoals tevoren, zo kreeg u geen geld meer van uw ouders wanneer u hierom vroeg en uw broers en zussen bekeken u niet meer aan tafel. Toen J.(...) door zijn vader meegenomen werd naar Frankrijk, bleef u alleen achter en uw leven werd een hel.

U wilde van huis weg en in december 2008 verliet u uw dorp en ging u studeren in Agadir. Ook hier liep het voor u niet van een leien dakje, mensen vroegen waarom u stapte en sprak als een vrouw en wanneer u bij uw medestudenten wou gaan zitten, liepen deze weg. Op een bepaald moment moest u in een hotel stage lopen en twee of drie andere studenten waren daar ook aanwezig. U ontmoette er een Franse hotelgast die u te verstaan gaf dat hij u mooi vond en u vroeg wat u na uw shift ging doen. U maakte voor de namiddag een afspraak met hem en toen u instapte in diens wagen werd dit door de andere studenten opgemerkt. De volgende dag behandelde iedereen u 'als een pédé' en dreigden ze ermee naar de politie te stappen zodat u zou gedetineerd worden. Desondanks slaagde u er toch nog in uw diploma te behalen, waarna u naar uw dorp wenste terug te keren. U belde uw moeder op om haar van uw voornemen op de hoogte te brengen, doch zij gaf u te verstaan dat de mensen nog steeds over u spraken en uw vader wilde dat u huwde wanneer u terugkeerde om zo de eer van de familie te redden. Uw nicht, M.(...), was hierop reeds aangesproken en had in een huwelijk toegestemd. U zei dat u hierover zou nadenken, doch de volgende dag nam u uw koffer en vertrok u naar Casablanca, waar u het vliegtuig nam naar Turkije. U reisde legaal en verbleef er twee weken. Vervolgens reisde u naar Griekenland, waar u drie maanden, behalve de eerste week, illegaal verbleef. Aangezien u hier niemand kende besloot u het land te verlaten en vertrok u naar Frankrijk waar u van 2011 tot 2013 illegaal verbleef. Omdat u hier problemen kreeg met kozijnen, die er ook woonachtig waren, reisde u naar Milaan, Italië, waar u via een vriend een werkcontract van twee jaar kon verkrijgen en legaal kon verblijven. U had hier gedurende twee jaar een relatie met een man en u had ook een band met een Braziliaanse transseksueel. Na het verlopen van dit contract verbleef u hier nog een zestal maanden in de illegaliteit. U was intussen verslaafd geraakt aan de cocaïne en omdat u uw drugsleveranciers niet meer kon betalen kwam u naar België, waar u op 20 september 2016 asiel aanvraagde. U stelt de eer van uw familie te hebben geschonden en uw familieleden, indien ze zouden weten dat u terug in het land bent, zouden u wel eens aan de politie kunnen verraden. Dat is het einde, zo geeft u aan.

Hier in België zou u in de loop van de eerste maand na uw aankomst kennis gemaakt hebben met ene Joseph en een glas met hem zijn gaan drinken. Jullie hebben nog contact, maar het is lang geleden dat u hem nog gezien heeft.

B. Motivering

Na het gehoor afgenomen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico te hebben gelopen op het leiden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming en wel omwille van onderstaande redenen.

Zo kan er immers ernstig getwijfeld worden aan de oprechtheid van de door u beweerde homoseksuele geaardheid.

U gevraagd wat het voor u betekent homoseksueel te zijn, stelt u dat mannen u bevallen en u door hen wordt aangetrokken. Gevraagd of dit gegeven nog iets anders voor u betekent, herhaalt u slechts dat het u bevalt om met mannen te zijn. U gevraagd om dit toe te lichten daar uw antwoord nogal oppervlakkig en weinig zeggend is, stelt u 'het is de penis die me bevalt'. Gevraagd of er nog andere dingen zijn die u bevallen aan het samen zijn met mannen, herhaalt u 'het bevalt me zijn penis aan te raken, dat is het wat me bevalt, seksuele betrekkingen hebben' (CGVS p.4). Het CGVS ontkent geenszins het belang van lichamelijke aspecten, doch is het toch weinig geloofwaardig dat u in uw verklaringen nergens ook maar enige allusie maakt op het gevoelsmatige aspect van een dergelijk samen-zijn.

Ook gevraagd wat u aantrok in J.(...), de persoon met wie u uw eerste relatie beleefde, stelt u 'zijn lichaam en zijn penis', om dan hierop doorgevraagd te stellen dat hij romantisch was, zonder hier verder spontaan enige duiding bij te geven (CGVS p.4). Andermaal is het weinig overtuigend dat u zich vooral beperkt tot het verwijzen naar de lichamelijke aspecten en pas hierop doorgevraagd iets prijsgeeft over hetgeen u in diens persoonlijkheid aantrok, temeer u dan ook nog eens aangeeft dat dit uw eerste relatie was, die toch een aantal maanden heeft geduurd (CGVS p.4). Gezien deze door u geschetste context zou er toch van u verwacht kunnen worden met meer betrokkenheid over deze relatie te spreken. De mogelijke verschoning dat u toen nog jong was, doet hieraan geen afbreuk daar een dergelijk gegeven, zeker gezien de 'verboden' aard van jullie relatie, toch een enorme impact op u moet gehad hebben. Ook de plaatsen waar jullie betrekkingen hadden kunnen niet overtuigen, zo geeft u aan dat dit gebeurde achter de moskee en in uw kamer, wat bezwaarlijk als discrete plekken bestempeld kunnen worden waar de kans op betrapping toch niet onbestaande was, een gegeven dat ook blijft wanneer u stelt dat jullie werden opgemerkt toen jullie mekaar omhelsden naast de moskee. Uw bijkomende verklaring dat u de deur van uw kamer op slot deed, kan hier geen ander licht op werpen, dat hoeft geen verder betoog (CGVS p.4). Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u zich maar al te zeer bewust was van het gevoelig karakter van deze relatie, een reden temeer waarom er van jullie meer omzichtigheid kan verwacht worden, een gegeven dat dus duidelijk níet blijkt uit jullie gedragingen.

Gezien u toch stelt opgegroeid te zijn in een traditionele moslinggemeenschap werd er u gevraagd wat het voor u betekende toen u zich realiseerde dat u nooit met een vrouw zou huwen en kinderen zou krijgen. U ontwijkt het antwoord door te stellen dat de eerste betrekking met J.(...) u bevallen heeft en u nooit aangetrokken werd door een vrouw. Om toch een antwoord te krijgen werd de vraag herhaald en ontwijkt u andermaal een accuraat antwoord 'ik wou een homoseksueel tegenkomen met wie ik kon trouwen, me met hem installeren en met hem leven' (CGVS p.4). De vaststelling dat u een genuanceerd antwoord op deze vraag ontwijkt, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede daar er toch van uit kan worden gegaan dat u, zeker gezien de gemeenschap en sociale context waarin u uw geaardheid diende te beleven, hierover terdege zou hebben nagedacht en hierop een doorleefd antwoord zou kunnen formuleren en niet slechts louter stellen dat u met een man wil leven.

Gezien u een tweetal jaar in Agadir gestudeerd en verbleven hebt, werd er u gevraagd waar homoseksuelen elkaar 'officieus' kunnen ontmoeten en een glas drinken, waarop u antwoordt geen enkele dergelijke plaats te kennen, u stelt dat het mogelijk is dat er dergelijke geheime plekken zijn, maar herhaalt dat u deze niet kent (CGVS p.5). U gevraagd of u in deze periode van twee jaar kennis hebt gemaakt met gelijkgezinden, ontkent u dat dit het geval is. Enkel die persoon (Fransman) in het hotel, zo stelt u. Gevraagd of u behalve J.(...) en deze Fransman nog andere homoseksuelen kent, ontkent u andermaal (CGVS p.6). Hiernaar gepeild stelt u 'in het dorp waren er geen anderen, in Agadir ben ik nooit een andere homo tegengekomen. Als ik op school probeerde te spreken met vrienden om te zien of er onder hen een homo was en ik over homoseksualiteit sprak, dan vielen ze me onmiddellijk aan en ik besloot hier niet meer over te spreken' (CGVS p.6). Andermaal kan uw antwoord bezwaarlijk overtuigen daar het CGVS het niet aannemelijk acht dat u, die zich vanaf zijn 14de of 15de realiseerde dat hij homoseksueel was, in de loop der jaren maar met twee andere mannen kennis zou hebben gemaakt. Bovendien kan het niet overtuigen dat u, wanneer u een man aantrekkelijk vond of wilde uitvissen of er onder uw medestudenten gelijkgezinden waren, het onderwerp quasi onmiddellijk op homoseksualiteit bracht en vroeg of ze ooit al twee mannen hadden zien kussen (CGVS p.5-6). Gezien u zelf aangeeft dat er een duidelijk taboe op dit thema rust en het thema toch wel zeer negatieve reacties uitlokte, kan er toch vanuit worden gegaan dat u iets meer discretie hieromtrent aan de dag zou leggen moest u effectief iemand op het oog hebben gehad die u nader wilde hebben leren kennen.

Ook wanneer u gevraagd wordt hoe u uw leven als homoseksueel hier anders ervaart dan in Marokko, kunt u niet overtuigen daar u niet verder komt dan het pomen van gemeenplaatsen. Vooreerst geeft u aan dat er veel verschillen zijn, dat het in Marokko illegaal is en u hier in België mannen kent die gehuwd zijn. Gevraagd naar uw meer persoonlijke beleving, komt u niet verder dan aan te geven dat de mensen hier niet oordelen. Gezien dit nog altijd een weinig doorleefd en persoonlijk antwoord is, werd u andermaal gevraagd hoe u uw geaardheid hier anders beleefde dan in Marokko, en ontwijkt u andermaal hierop een persoonlijk antwoord te geven en verwijst u slechts naar het gegeven dat er hier verenigingen zijn, er vrijheid is en het al eens gebeurde dat wanneer u een vriend tegenkwam, u hem omhelsde op straat en er niemand opkeek (CGVS p.6-7). Gezien u zelf aangeeft dat u uw land verlaten hebt omdat u uw geaardheid daar niet vrij kon beleven en u onder druk werd gezet door uw familie en de gemeenschap, mag het CGVS er toch van uit gaan dat u tot in detail zou kunnen vertellen hoe u uw leven als homoseksueel hier anders invulde en wat deze vrijheden precies voor u betekenen.

Gevraagd hoe u uw leven als homoseksueel hier ziet en wat u wilt bereiken, kunt u weerom niet overtuigen. Andermaal vervalt u in oppervlakkige antwoorden die weinig zeggend zijn, 'ik wil een ander leven beginnen, ik heb hier geen problemen gehad'. Gevraagd dit toe te lichten, herhaalt u slechts in vrijheid te willen leven zonder zich te moeten verbergen (CGVS p.7). Het CGVS valt in herhaling wanneer het concludeert dat uw antwoorden persoonlijkheid ontberen, doch van iemand die beweert hier de vrijheid te hebben gevonden kan er minstens verwacht worden dat hij al eens zou hebben nagedacht hoe hij zijn leven hier wilde invullen, wat voor projecten hij wilde aanvangen en hieromtrent meer persoonlijke details zou kunnen geven. Temeer u al in 2010 het land hebt verlaten en u zich in de loop der jaren toch een beeld moet hebben gevormd wat u met uw leven wilde doen nu u geen rekening meer diende te houden met uw familie en met de Marokkaanse gemeenschap en haar tradities.

De ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangevoerde vrees wordt eveneens ondermijnd door de vaststelling dat u quasi twee jaar illegaal in Frankrijk hebt verbleven zonder hier asiel aan te vragen. U gepeild naar de reden, geeft u aan dat u in het zwart werkte in een winkel en u gerust was, u zou niet geweten hebben dat asiel bestond (CGVS p.2). Het hoeft geen betoog dat deze door u aangereikte redenen niet kunnen overtuigen. Gezien u zelf aangeeft dat u er illegaal was kon u toch niet uitsluiten dat u bij een of andere controle uitgevoerd door de Franse autoriteiten wel eens tegen de lamp zou kunnen lopen en het risico liep te worden gerepatriëerd. Uw toevoeging uiteindelijk Frankrijk te hebben verlaten omdat u hier problemen ondervond met uw kozijnen doet hieraan geen afbreuk gezien de toch wel aanzienlijke periode dat u hier in de illegaliteit hebt verbleven. Wat betreft uw verklaring niet te hebben geweten dat asiel bestond, ontbeert ook deze uitspraak ieder begin van geloofwaardigheid daar er toch van uit kan worden gegaan dat iemand, die beweert uit vrees voor zijn leven het land te hebben verlaten, navraag doet tot wie of welke instantie hij zich dient te richten om adequate bescherming te krijgen. Temeer u hogere studies hebt gedaan kan er van u toch verwacht worden de nodige stappen hiertoe te zetten (CGVS p.2). Gepeild of u in Italië, waar u toch ook een half jaar in de illegaliteit hebt verbleven, asiel hebt aangevraagd ontkent u en verwijst u andermaal naar het gegeven dat u niet wist dat 'asiel' bestond (CGVS p.2). Zoals al in deze paragraaf geargumenteed werd, is dit totaal geen valabele reden en ondermijnt uw houding andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees.

Gezien het geheel van bovenstaande motieven kan er geen verder geloof worden gehecht aan de oprechtheid van de door u beweerde seksuele geaardheid en dient u dan ook de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te worden geweigerd. De vaststelling dat u een aantal organisaties bij naam kunt noemen tot dewelke holebi's zich hier kunnen richten en u één keer het Rainbow House hebt bezocht doet hieraan geen afbreuk daar er, en zoals reeds werd opgemerkt, ernstige twijfels zijn met betrekking tot de oprechtheid van de door u beweerde geaardheid (CGVS p.7).

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: attesten opgemaakt door Sésame, een organisatie die verslaafden bijstaat, waarin uw verschillende afspraken staan genoteerd. Het gegeven dat u te kampen hebt met een verslaving, u beweert immers in Italië verslaafd te zijn geraakt aan de cocaïne, staat hier op zich niet ter discussie en heeft blijkens uw verklaringen geen uitstaans met uw asielmotieven (CGVS p.2). Een attest van CARDIA, een organisatie die asielzoekers bijstaat die nood hebben aan psychologische omkadering en waarin wordt aangegeven dat u wordt opgevolgd, ook dit gegeven op zich hoeft hier niet ter discussie te staan. De attesten van het Rode Kruis (mbt. een verstrekken van medische verzorging en het gegeven dat u een aantal nachten per maand het centrum mag verlaten en u verslaafd bent aan cocaïne) hebben evenmin uitstaans met uw motieven. Het attest opgemaakt door het Rainbow House waarin wordt gesteld dat u bent langs geweest, u verteld hebt over uw homoseksualiteit en de daaruit voortvloeiende problemen en ze uw

relaas geloofwaardig achten, mag evenmin een ander licht werpen op bovenstaande appreciatie daar er voor het CGVS, en zoals in bovenstaande paragrafen werd uiteengezet, ernstige twijfels rijzen omtrent de oprechtheid van de door u beweerde geaardheid en er bijgevolg ook ernstig getwijfeld kan worden aan uw oprechtheid ten overstaan van deze organisatie. Wat betreft het door u neergelegde Wikipedia artikel betreffende de rechten van de LGBT in Marokko, dient opgemerkt dat dit geen betrekking heeft op uw persoonlijk situatie. In dit kader dient nog aangestipt dat u niet bij machte bent enig document ter staving van uw identiteit en/of reisweg neer te leggen.

Volledigheidshalve dient nog aangestipt dat u stelt niet religieus te zijn, u ging niet naar de moskee en deed niet meet met de ramadan (vasten). Gevraagd hoe uw familie hierop reageerde stelde u 'toen ik daar was, was ik nog jong, als je nog geen 18 jaar bent dan verplichten ze je niet' (CGVS p.3). Gezien uit uw verklaringen duidelijk blijkt dat u pas op uw 21ste het land hebt verlaten en er nergens uit het geheel van uw verklaringen kan worden afgeleid dat u naar aanleiding hiervan problemen hebt gekend, wordt dit gegeven niet meegenomen in de beoordeling van uw motieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 A, §2 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker citeert artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet en stelt dat zijn vrees voor vervolging gebaseerd is op grond van het behoren tot een sociale groep, namelijk homoseksuelen in Marokko. Hij verwijst naar het arrest van de Europees Hof van Justitie van 7 november 2013 (n° C-199/12, C-200/12, C-201/12, aff. X, Y, Z c. Minister voor Immigratie en Asiel), dewelke stelt dat een homoseksuele man die uit Senegal vluchtte een gegronde vrees voor vervolging had wegens de anti-homowetgeving in het land, indien de door de wet voorzien gevangenisstraf ervoor effectief uitgeoefend worden. Verzoeker meent dat dezelfde redenering in de onderhavige geval toegepast moet worden, omwille van de strenge verbod van homoseksuele akten, en dus homoseksualiteit, en de gebruikelijke toepassing van de ervoor voorziene gevangenisstraf. Artikel 489 van de Marokkaans strafwetboek straft homoseksuele akten met 6 maanden tot 3 jaar gevangenis, en een boete van 200 tot 1000 Marokkaanse Dirhams. Het Hof van Justitie heeft ook verklaard dat iemands seksuele geaardheid zo essentieel voor iemands identiteit is, dat het onredelijk zou zijn om te verwachten dat iemand ervan afstand neemt of het in zijn land van herkomst te verbergen. Verzoeker verwijst tevens naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin onder meer geoordeeld wordt dat rekening dient te worden gehouden met alle elementen eigen aan de zaak, waaronder het al dan niet bestaan van ondersteuning door de omgeving van de verzoeker. Verzoeker onderlijnt in dit verband dat hij afkomstig is uit een traditionele familie, wonende in een dorp op het platteland, en dat ze hem afkeuren omwille van zijn homoseksualiteit.

Onder verwijzing van tal van rapporten en persartikelen voert verzoeker aan dat homoseksuelen in Marokko vaak zware mishandelingen ondergaan door zowel de bewolking als de politie, gaande van stigmatisatie en sociale afkeuring tot arrestatie, foltering en dood.

Verzoeker meent dat niet aangetoond is dat hij, in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, niet terug het risico zal lopen slachtoffer te zijn van voormelde bedreigingen en vervolgingen en vraagt rekening te houden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Hij benadrukt dat zijn verklaringen van goede trouw zijn en overeenkomen met de beschikbare informatie. Hij vraagt dat hem het voordeel van de twijfel toegekend wordt.

Verzoeker citeert vervolgens artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet en geeft hierover algemene beschouwing weer alsook aangaande de artikelen 2 en 3 van het EVRM. Hij duidt aan dat verweerder erkent dat verzoeker afkomstig is uit een land waar homoseksualiteit vervolgd wordt en dat deze

elementen ervoor zorgen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker is de mening toegedaan dat de commissaris-generaal een subjectieve appreciatie van de feiten en het relaas doet.

Ten eerste benadrukt verzoeker dat toen hij zijn gehoor had, hij nog steeds verslaafd was aan cocaïne en dat hij een ontwenning onderging. Hij heeft verschillende attesten om dit de bewijzen afgelegd, met name die van Sésame en het Rode Kruis die de verslaging en de ontwenning bevestigen en het attest van CARDA, die bevestigt dat verzoeker psychologisch kwetsbaar is en psychologisch opgevolgd wordt. Hij geeft aan dat hij zelfs gepoogd heeft zelfmoord te plegen. Hij meent dat deze elementen niet afdoende in rekening werden genomen bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Verzoeker stelt dat wetenschappelijk onderzoek bewijst dat psychische problemen gevolgen kunnen hebben in de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming en verwijst in dit verband naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin herinnerd wordt aan de noodzaak om met psychologische attesten rekening te houden.

De advocaat van verzoeker bevestigt dat hij tijdens een afspraak op kantoor verklaard heeft dat hij veel moeilijkheden had om de vragen te beantwoorden, hij had moeilijkheden om zich te concentreren, en hij door de additionele stress die de verslaafdheid en de ontwenning veroorzaakten vaak geblokkeerd was in zijn antwoorden. Hij was ook wantrouwend tegenover de *protection officer* toen hij begon vragen te stellen over zijn homoseksualiteit (wat zich ook door zijn scherpe en korte antwoorden laat zien, tijdens het begin van het gehoor, bv. aanvang van p.4). Verzoeker meent dat hoewel hij, onder de stress en invloed van de ontwenning, aanvankelijk korte antwoorden gaf, over de lichamelijke aspecten van wat hem in mannen aantrekt, hij kort daarna ook over emotionele aspecten sprak. Hij heeft bijvoorbeeld verklaard hoe zijn relatie met J. begon, en dit toont duidelijk aan dat de emotionele aspecten een groot deel in de relatie speelden: ze praatten voor hun huizen, namen elkaar aan de hand en gaven elkaar een kus op de mond, omhelsden elkaar en raakten elkaar aan, ook de penis (CGVS p4). Het gaat dus niet alleen over een lichamelijk relatie, hun zacht en liefdevol ageren voordat ze tot de seksuele aspecten komen, toont dat er veel meer is tussen hen. Dat verzoeker zich niet beperkt tot de lichamelijke aspecten tegenover andere mannen komt ook doorheen het gehoor uit, onder andere wanneer hij over zijn relatie met J. gevraagd werd. Anders als beweerd door de commissaris-generaal geeft verzoeker wel vele verklaring af, doorheen het gehoor, die doorleefdheid en spontaneïteit tonen. Verzoeker benadrukt dat zijn relaties in Italië (met A.G.) en in België (met J.) niet betwist worden. Het feit dat hij twee andere homoseksuele relaties had, die niet door de CGVS betwist worden, duidt volgens verzoeker aan dat zijn eerdere relatie met J. ook geloofwaardig is.

Betreffende de plekken waar verzoeker met J. betrekkingen had, meent de commissaris-generaal dat de verklaringen van verzoeker niet overtuigen, want de plekken zijn niet discreet. Verzoeker wijst er evenwel op dat hij verklaard heeft dat zijn huis achter de moskee ligt. Ze waren dus dichtbij zijn huis, er was geen licht, en ze gingen naar een kleine passage (CGVS p4), waar anders nooit mensen zijn op de tijd wanneer ze er waren, achter de moskee. Hoewel de commissaris-generaal blijkt te denken dat ze betrekkingen hadden in een openbaar plaats, was dit eigenlijk, zoals verzoeker verklaarde, in een heel discreet plek, waar gewoonlijk mensen niet toe kwamen. Dezelfde geldt voor zijn kamer. Verzoeker licht toe dat J. en hij samen waren en samen opgroeiden. Hun families kenden elkaar goed en ze besteden veel tijd in elkaars huizen. Toen ze samen in hun respectieve kamers waren en de deur dichtdeden, kwam gewoonlijk niemand binnen omdat ze zeiden dat ze samen studeerden (CGVS p4). De kamer van verzoeker is dus opnieuw een helemaal privaat plek, en niet een openbaar plaats. Het kan hem dus niet verweten worden dat hij niet voorzichtig of discreet genoeg was. Verzoeker verwijst ook hier opnieuw naar het arrest van de Europees Hof van Justitie van 7 november 2013 (n° C-199/12, C-200/12, C-201/12, aff. X, Y, Z c, Minister voor Immigratie en Asiel) waarin geoordeeld wordt dat iemands seksuele geaardheid zo essentieel voor iemands identiteit is, dat het onredelijk zou zijn om te verwachten dat iemand ervan afstand neemt of het in zijn land van herkomst te verbergen. Verzoeker voert aan dat hij als homoseksueel die een relatie heeft, in een homofob land zoals Marokko en in het bijzonder in een klein dorp, onvermijdelijk "onvoorzichtige" daden zou moeten stellen om zijn relatie te kunnen bestendigen. Dus zelfs als de plekken waar hij met J. betrekkingen had inderdaad openbare plekken waren, *quod non*, hebben homoseksuele ook het recht om hun relaties te leven.

Verzoeker is voorts de mening toegedaan dat de commissaris-generaal zich baseert op een "homoseksuele archetype", wat niet in overeenstemming te brengen is met de jurisprudentie van het

Europees Hof van Justitie in deze materie. Hij verwijst naar de conclusies van 17 juli 2014 van advocaat-generaal mevrouw E. Sharpston aan het Hof in de zaken c-148/13, c-149/13 en c-150/13, de "2012 nota" waarin de UNHCR de leidende beginselen voor de beoordeling van seksuele geaardheid aangeeft en rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hij leidt hieruit af dat het niet is omdat zijn persoonlijke ervaring en zijn verklaringen niet binnen het "kader-type" van de antwoorden verwacht door het CGVS vallen dat hij automatisch niet homoseksueel is. Hoewel het CGVS blijkt te menen dat verzoeker automatisch, door de sociale omgeving waarin hij opgegroeid is, het "ideaalbeeld" zou willen voldoen, heeft verzoeker duidelijk gemaakt dat hij erin geen interesse heeft, en dus nooit erover nagedacht heeft. Hij verklaarde duidelijk dat hij nooit door vrouwen geïnteresseerd was, en zegt niets over kinderen (CGVS p.4).

Waar verzoeker verweten wordt dat hij in Agadir geen plekken kent waar homoseksuelen elkaar ontmoeten, herhaalt verzoeker dat hij, nadat hij afgekeurd werd door andere studenten omdat ze vermoedden dat hij homoseksueel was, en bijzonders nadat hij aangevallen werd door andere studenten omdat hij over homoseksualiteit sprak, hij nooit meer in Marokko over homoseksualiteit sprak (CGVS p.6). Hij kwam van een dorp, waar buiten J. en hem, er geen andere homoseksueel was. Na zijn slechte ervaringen met andere studenten bij de hogeschool, was hij niet alleen geïsoleerd, maar ook zeer bang om opnieuw problemen te krijgen wegens zijn homoseksualiteit. In deze context, is het volgens verzoeker niet verbazend dat hij niet naar homoseksuele ontmoetingsplaatsen bij mensen vroeg en dat hij dus niet weet waar homoseksuelen elkaar ontmoeten. Voor dezelfde reden heeft hij ook geen andere mannen, buiten J. en de Franse toerist (in Agadir) ontmoet. In de context van sterke homofobie, en na de moeilijke ervaringen, zowel in zijn dorp (hij werd door zijn familie verworpen) als bij de hogeschool in Agadir (hij werd verworpen en lastig gevallen door studenten), is het niet onverwacht dat verzoeker schrik had om contact te zoeken met homoseksuelen. Hij wist niet eens hoe hij dit zou doen, zonder zich in gevaar te stellen door het vragen (CGVS p.6).

Waar verzoeker verweten wordt dat hij quasi onmiddellijk het onderwerp homoseksualiteit ter sprake bracht bij zijn medestudenten, benadrukt verzoeker dat hij dit in geen geval deed maar alleen nadat hij een tijdje met dezelfde mensen in gesprek was. Bovendien, zo vervolgt verzoeker, had hij geen zo'n sterke reactie verwacht toen hij het onderwerp naar voren bracht.

Verder legt hij uit dat, wat betreft zijn verwachtingen over zijn leven als homoseksueel in België, hij meestal in het opvangcentrum blijft omdat hij bang is uit te gaan of naar homoseksuele bars te gaan omdat hij vreest terug te vallen in zijn cocaïne verslaving. Hij heeft zijn leven in België dus eigenlijk nog niet echt begonnen. Daardoor kan hij ook geen gedetailleerd antwoord geven over hoe hij zijn leven hier als homoseksueel invult, in vergelijking met toen hij in Marokko verbleef. Ook door de moeilijkheden die hij tijdens zijn verblijf in Frankrijk en Italië heeft ervaren en de ontwenning die hij heden ondergaat, heeft hij nog niet de noodzakelijke psychologische stabiliteit gehad om over zijn toekomst na te denken.

Verder herhaalt verzoeker dat hij niets over asiel wist toen hij in Frankrijk woonde. Hij meent dat, gelet op de negatieve ervaringen in zijn thuisland met andere burgers en de overheid, hij geleerd heeft zijn homoseksualiteit te verbergen en dit tegen niemand te zeggen, vooral niet tegen de overheden. Logischerwijze, indien hij geen contact had met andere homoseksuelen in Frankrijk, is het luidens verzoeker normaal dat hij niet te weten kwam dat er een mogelijkheid is om bescherming te krijgen. Het CGVS meent bovendien dat sinds verzoeker hogere studies gedaan heeft, van hem verwacht kan worden dat hij bescherming zou zoeken. Verzoeker benadrukt dat hij uitgelegd heeft dat hij niet naar universiteit ging, maar naar een hotel hogeschool, waar hij weinig theorie leerde, en het dus niet betekent dat hij door zijn opleiding op deze school van de asielprocedure kennis gehad zou hebben.

Verzoeker benadrukt dat er voldoende objectieve elementen bestaan die zijn verklaringen ondersteunen zodat zijn vluchtrelaas als geloofwaardig dient te worden beschouwd, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

2.1.2. Bij het verzoekschrift worden de volgende stavingsstukken gevoegd:

- (1) Human Rights Watch, *"Morocco: Victims of Attack Jailed for 'Homosexual Acts'"*, 8 april 2016
- (2) Danish Immigration Service, *"Morocco - Situation of LGBT Persons"*, Copenhagen, March 2017
- (3) Pink News, *"Moroccan human rights minister calls homosexuals 'scum'"*, 18th October 2017
- (4) UNHCR, *"Note d'orientation du HCR sur les demandes de reconnaissance du statut de réfugié relatives à l'orientation sexuelle et à l'identité de genre"*, november 2008, punten 18,21
- (5) Human Rights Watch, *"Morocco : Homoseksuality Convictions Upheld"* juli 2014

2.1.3. Op 10 januari 2018 brengt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een aanvullende nota bij samen met:

- (1) een medisch attest van psychiater Al Chaabani van 21 december 2017
- (2) zes attesten van afspraken bij Sésame
- (3) zijn medisch dossier

2.1.4. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer samen met:

- (1) een origineel attest van psychiater Al Chaabani van 21 december 2017
- (2) een origineel attest van psychiater Al Chaabani van 19 februari 2018
- (3) een voorschrift voor medicatie, uitgegeven op 15 februari 2018

2.2. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek van verzoekster om internationale bescherming in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom de verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker geweigerd daar er geen geloof wordt gehecht aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid omdat (i) verzoeker oppervlakkige en weinig zeggende verklaringen aflegt, (ii) van hem meer omzichtigheid kan verwacht worden, (iii) hij geen enkele plaats in Agadir kent waar homoseksuelen elkaar kunnen ontmoeten terwijl hij daar een tweetal jaar heeft gestudeerd, (iv) hij noch in Frankrijk noch in Italië gedurende zijn verblijf aldaar om bescherming verzocht heeft, (v) zijn cocaïne verslaving en nood aan psychologische omkadering zoals blijkt uit de door hem voorgelegde attesten, niet ter discussie staat doch geen uitstaans heeft met zijn vluchtmotieven, en (vi) de overige door hem neergelegde documenten geen ander licht werpen op bovenstaande appreciatie. Daarnaast wordt vastgesteld dat, daar nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat hij problemen heeft gekend omdat hij niet religieus is, hij niet naar de moskee ging en hij niet meedeed met de ramadan, deze gegevens niet meegenomen worden in de beoordeling van zijn motieven.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 november 2017, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de artikelen 48 en 48/2 zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de

voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen echter algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het Verdrag van Genève juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.6.1. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Gelet op het geheel van verzoekers vage, onduidelijke, nietszeggende, oppervlakkige, ontwijkende, ongenuanceerde, stereotiepe en weinig doorleefde verklaringen, waaruit nergens enige diepgang, persoonlijke betrokkenheid of affiniteit met de door hem beweerde geaardheid blijkt, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal vooreerst van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid, noch aan de problemen die hij hierdoor in Marokko zou hebben gekend. Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten aan die de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, verklaren of weerleggen.

2.6.2. Verzoeker benadrukt zijn psychologische kwetsbaarheid en stelt dat hij omwille van zijn cocaïne verslaving en daaropvolgende ontwenning moeilijkheden had om de vragen tijdens het gehoor te beantwoorden, hij moeilijkheden had om zich te concentreren en vaak geblokkeerd geraakte in zijn antwoorden. Bij zijn aanvullende nota's brengt hij ter staving van zijn psychische problemen twee medische attesten van psychiater Al Chaabani bij evenals zijn medisch dossier, een voorschrift en verschillende attesten van afspraken bij Sésame. De Raad stelt vast dat hieruit niet kan worden afgeleid dat de mentale gezondheidstoestand van verzoeker hem ervan zou weerhouden om geloofwaardige verklaringen af te leggen, ontdaan van incoherenties en dat zijn mentale of psychische gemoedstoestand van dien aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag zodat de vastgestelde oppervlakkige antwoorden onverkort overeind blijven. Wat betreft de medische attesten van psychiater Al Chaabani merkt de Raad nog op dat het attest van 19 februari 2018, dat inhoudelijk grotendeels overeenkomt met het attest van 21 december 2017 waarin vermeld wordt dat verzoeker symptomen van depressie vertoont, kampt met slaaploosheid en angst, hij verslavingen gekend heeft en hij psychologische begeleiding krijgt, plots aangedikt is met "*troubles de la mémoire et de la concentration*". Mede gelet op het feit dat deze attesten pas opgesteld werden na ontvangst van de bestreden beslissing, kan de Raad zich niet ontdoen van de gedachte van het gesolliciteerd karakter ervan.

Hoe dan ook, uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het CGVS evenals uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker over ruim voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Uit het gehoorverslag blijkt immers op generlei wijze dat verzoeker tijdens de verhoren een verwarde indruk zou hebben gemaakt en verzoeker maakte tijdens het gehoor evenmin enige melding van het feit dat hij zich ten gevolge van ontwenning in een verwarde psychologische toestand zou bevonden hebben waardoor hij moeilijkheden zou gehad hebben om zich bepaalde feiten correct te herinneren. Uit niets blijkt dat verzoeker zich omwille van psychologische problemen niet kon concentreren of dat hij om deze reden moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten te herinneren of niet in staat zou zijn geweest om volwaardige verklaringen af te leggen. Zo verzoeker opwerpt dat hij ook wantrouwig was tegenover de *protection officer* toen hij begon vragen te stellen over zijn homoseksualiteit, wijst de Raad erop dat een verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen impliceert in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker (kunnen) bieden. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt bovendien in alle vertrouwen. Een eventuele schroom of wantrouwen ten aanzien van de ambtenaar van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook geen reden zijn voor het niet afleggen van afdoende volwaardige, gedetailleerde en volledige verklaringen. Verder merkt de Raad op dat iedere verzoeker om internationale bescherming blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

2.6.3. Vervolgens dient opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Een beweerde homoseksualiteit kan immers slechts aannemelijk worden geacht wanneer de asielzoeker blijk geeft van een kennelijke emotionele en seksuele voorkeur voor personen van hetzelfde geslacht. Indien stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit vermeden moeten worden, dan kan de geloofwaardigheid wel degelijk blijken uit de verzoekers verklaringen betreffende zijn of haar bewustwording en het aanvoelen van zijn of haar seksuele identiteit (*Guidelines on International Protection No. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, § 62 - 66). Het hetgeen volgt, zal blijken dat verzoekers verklaringen omtrent de beleving van zijn beweerde homoseksuele geaardheid geenszins getuigen van doorleefde ervaringen en persoonlijke betrokkenheid en dienvolgens elke geloofwaardigheid missen.

Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de homofobe Marokkaanse samenleving. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

Uit de uitgebreide en pertinente motivering in de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker er niet in slaagt de beleving van zijn beweerde homoseksuele geaardheid alsmede zijn beweerde homoseksuele relatie met J. aannemelijk te maken, onder meer gelet op de homofobe context van de Marokkaanse samenleving. In onderhavig verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in een ander licht te laten schijnen op deze motieven, aangezien hij niet verder komt dan het herhalen van enkele van zijn verklaringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, hetgeen op zich niet kan worden beschouwd als een dienstige poging om de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Zo verzoeker benadrukt dat hij niet enkel over hun lichamelijke relatie sprak, maar het ook had over de emotionele aspecten, kan de Raad na het gehoorverslag erop te hebben nagelezen, niet anders dan de commissaris-generaal bijtreden waar deze stelt dat verzoeker zich hoofdzakelijk beperkt tot het verwijzen naar de lichamelijke aspecten en pas nadat hierop werd doorgevraagd, iets prijsgeeft over hetgeen hij in diens persoonlijkheid aantrok, terwijl dit zijn eerste relatie zou zijn geweest die toch een aantal maanden heeft geduurd:

“CG: U zegt homoseksueel te zijn, wat betekent homoseksueel voor u ? AZ: Mannen bevallen me en ik ben door hen aangetrokken. CG: Nog iets anders dat dit wil zeggen voor u ? AZ: Het bevalt me om met mannen te zijn.

CG: En wat wil dat zeggen graag met mannen zijn ? AZ: Het is de penis die me bevalt. CG: Nog andere dingen die u bevallen aan het samen met mannen zijn ? AZ: Het bevalt me zijn penis aan te raken, dat is het dat me bevalt, seksuele betrekkingen hebben.

CG: Wanneer en hoe hebt u zich gerealiseerd dat u bij mannen wil zijn en niet bij een vrouw ? AZ: Toen we naar de rivier gingen om te zwemmen, er was J.(...) en ik had plezier aan zijn lichaam, hij was heel mooi, we groeiden samen op. Tegen de avond, we praatten voor ons huis, we namen elkaar bij de hand en gaven elkaar een kus op de mond, we omhelsden elkaar en we raakten elkaar aan, ook de penis.

CG: Hoe oud was u toen ? AZ: 14 à 15 jaar. Ik was verliefd op hem geworden, toen zijn vader hem meegenomen had naar Frankrijk, begon ik te wenen.

CG: Mag ik zeggen dat u een relatie hebt gehad met J.(...) ? AZ: Ja, en ook seks. CG: Hoe lang duurde die relatie ? AZ: Niet meer dan een jaar. Want enkele maanden later, nam zijn vader hem en de hele familie mee naar Frankrijk.

CG: U zegt een relatie met J.(...), wat trok u aan in hem ? AZ: Door zijn lichaam en zijn penis. CG: Nog andere zaken ? AZ: Hij was zacht. CG: Zeg eens ? AZ: Hij was romantisch.” (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 3 augustus 2017, p. 4).

Dat verzoeker de beleving van zijn beweerde homoseksuele geaardheid en van zijn beweerde homoseksuele relatie voornamelijk beschrijft middels een seksuele eerder dan een emotionele visie, is wel degelijk een element dat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. Hoewel kan worden aangenomen dat het seksuele aspect in hoofdte van verzoeker een belangrijke rol kan hebben gespeeld, kan redelijkerwijze van hem worden verwacht dat hij op een gedetailleerde, coherente en

vooral doorleefde wijze kan verhalen over de emoties en gedachten die bij hem opkwamen bij de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit, te meer gelet op de homofobe context van de Marokkaanse samenleving. Van verzoeker kan worden verwacht dat hij uitgebreider kan vertellen over wat hem ertoe bracht om op veertien- vijftienjarige leeftijd een homoseksuele relatie aan te gaan. Mede gelet op de jonge leeftijd waarop verzoeker een eerste homoseksuele relatie zou zijn aangegaan, moet dit immers een enorme impact op hem gehad hebben. Dit klemt des te meer daar verzoeker zelf aangeeft opgegroeid te zijn in een homofobe samenleving. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt dan ook op goede gronden dat er gezien deze door hem geschetste context toch van uit kan worden gegaan dat hij bij machte moet zijn het proces waar hij door gegaan is op een doorleefde en persoonlijke manier te beschrijven, los van het puur lichamelijke aspect. De oppervlakkige manier waarop verzoeker de ontdekking en de beleving van zijn ontlukende homoseksuele gevoelens voorstelt doet naar het oordeel van de Raad dan ook volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden homoseksuele geaardheid.

Ook de plaatsen waar verzoeker en J. betrekking hadden, ondermijnen verder verzoekers geloofwaardigheid. Zo geeft verzoeker aan dat dit gebeurde achter de moskee en in zijn kamer, wat bezwaarlijk als discrete plekken bestempeld kunnen worden waar de kans op betrapting toch niet onbestaande was. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat de plek achter de moskee een discrete plaats was en zijn kamer een helemaal private plek was, overtuigt allerm minst. Gelet op de houding van verzoekers familie, de homofobe context van de Marokkaanse samenleving en het ernstige risico voor hun leven of fysieke integriteit indien ze betrapt zouden worden, is het ongeloofwaardig dat verzoeker en J. een dergelijk groot risico zouden nemen, temeer uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij zich bewust was van het gevoelig karakter van deze relatie. De rechtspraak van het Europees Hof van Justitie dat stelt dat iemands seksuele geaardheid zo essentieel is voor iemands identiteit dat het onredelijk zou zijn om te verwachten dat iemand ervan afstand neemt of het in zijn land van herkomst verbergt, neemt niet weg dat verzoeker in de homofobe context van de Marokkaanse samenleving een ernstig risico voor zijn leven loopt indien hij betrapt zou worden waardoor van verzoeker wel degelijk meer omzichtigheid mag verwacht worden.

Voorts stelt de commissaris-generaal op goede gronden het volgende vast:

"Gezien u een tweetal jaar in Agadir gestudeerd en verbleven hebt, werd er u gevraagd waar homoseksuelen elkaar 'officieus' kunnen ontmoeten en een glas drinken, waarop u antwoordt geen enkele dergelijke plaats te kennen, u stelt dat het mogelijk is dat er dergelijke geheime plekken zijn, maar herhaalt dat u deze niet kent (CGVS p.5). U gevraagd of u in deze periode van twee jaar kennis hebt gemaakt met gelijkgezinden, ontkent u dat dit het geval is. Enkel die persoon (Fransman) in het hotel, zo stelt u. Gevraagd of u behalve J.(...) en deze Fransman nog andere homoseksuelen kent, ontkent u andermaal (CGVS p.6). Hiernaar gepeild stelt u 'in het dorp waren er geen anderen, in Agadir ben ik nooit een andere homo tegengekomen. Als ik op school probeerde te spreken met vrienden om te zien of er onder hen een homo was en ik over homoseksualiteit sprak, dan vielen ze me onmiddellijk aan en ik besloot hier niet meer over te spreken' (CGVS p.6). Andermaal kan uw antwoord bezwaarlijk overtuigen daar het CGVS het niet aannemelijk acht dat u, die zich vanaf zijn 14de of 15de realiseerde dat hij homoseksueel was, in de loop der jaren maar met twee andere mannen kennis zou hebben gemaakt. Bovendien kan het niet overtuigen dat u, wanneer u een man aantrekkelijk vond of wilde uitvissen of er onder uw medestudenten gelijkgezinden waren, het onderwerp quasi onmiddellijk op homoseksualiteit bracht en vroeg of ze ooit al twee mannen hadden zien kussen (CGVS p.5-6). Gezien u zelf aangeeft dat er een duidelijk taboe op dit thema rust en het thema toch wel zeer negatieve reacties uitlokte, kan er toch vanuit worden gegaan dat u iets meer discretie hieromtrent aan de dag zou leggen moest u effectief iemand op het oog hebben gehad die u nader wilde hebben leren kennen."

Met het louter volharden in zijn verklaringen in dit verband, het tegenspreken van de bevindingen van de commissaris-generaal en de stelling dat het, gelet op zijn slechte ervaringen met andere studenten, niet verbazend is dat hij niet naar homoseksuele ontmoetingsplaatsen vroeg en hij dus niet weet waar homoseksuelen elkaar ontmoeten, slaagt verzoeker er niet in voorgaande appreciatie om te buigen.

Ook wanneer verzoeker tijdens het gehoor gevraagd wordt hoe hij zijn leven als homoseksueel hier anders ervaart dan in Marokko en hoe hij zijn leven hier ziet, vervalt hij andermaal in oppervlakkige antwoorden. Waar verzoeker ter verklaring hiervoor in zijn verzoekschrift opwerpt dat zijn leven in België eigenlijk nog niet is begonnen en hij meestal in het opvangcentrum blijft omdat hij bang is om uit te gaan of naar homoseksuele bars te gaan omdat hij vreest terug te vallen in zijn verslaving, komt hij niet verder dan gekunstelde post-factum verklaringen die duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen. Verzoeker heeft immers tijdens zijn gehoor duidelijk verklaard dat hij hier betrekkingen heeft gehad en een relatie

heeft (gehad) met J. waarmee hij samen uitgaat (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 3 augustus 2017, p. 7).

2.6.4. Dat in hoofde van verzoeker allerminst een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen, wordt andermaal bevestigd door het feit dat hij noch in Frankrijk noch in Italië gedurende zijn verblijf aldaar internationale bescherming heeft verzocht. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht uiteengezet als volgt: *“De ernst en de geloofwaardigheid van de door u aangevoerde vrees wordt eveneens ondermijnd door de vaststelling dat u quasi twee jaar illegaal in Frankrijk hebt verbleven zonder hier asiel aan te vragen. U gepeild naar de reden, geeft u aan dat u in het zwart werkte in een winkel en u gerust was, u zou niet geweten hebben dat asiel bestond (CGVS p.2). Het hoeft geen betoog dat deze door u aangereikte redenen niet kunnen overtuigen. Gezien u zelf aangeeft dat u er illegaal was kon u toch niet uitsluiten dat u bij een of andere controle uitgevoerd door de Franse autoriteiten wel eens tegen de lamp zou kunnen lopen en het risico liep te worden gerepatriëerd. Uw toevoeging uiteindelijk Frankrijk te hebben verlaten omdat u hier problemen ondervond met uw kozijnen doet hieraan geen afbreuk gezien de toch wel aanzienlijke periode dat u hier in de illegaliteit hebt verbleven. Wat betreft uw verklaring niet te hebben geweten dat asiel bestond, ontbeert ook deze uitspraak ieder begin van geloofwaardigheid daar er toch van uit kan worden gegaan dat iemand, die beweert uit vrees voor zijn leven het land te hebben verlaten, navraag doet tot wie of welke instantie hij zich dient te richten om adequate bescherming te krijgen. Temeer u hogere studies hebt gedaan kan er van u toch verwacht worden de nodige stappen hiertoe te zetten (CGVS p.2). Gepeild of u in Italië, waar u toch ook een half jaar in de illegaliteit hebt verbleven, asiel hebt aangevraagd ontkent u en verwijst u andermaal naar het gegeven dat u niet wist dat ‘asiel’ bestond (CGVS p.2). Zoals al in deze paragraaf geargumenteed werd, is dit totaal geen valabele reden en ondermijnt uw houding andermaal de ernst en de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees.”*

Het louter volharden in zijn verklaringen dat hij toen hij in Frankrijk verbleef niet wist dat hij internationale bescherming kon aanvragen, werpt geen ander licht op voorgaande pertinente vaststellingen. Waar verzoeker opwerpt dat hij geen universiteit gedaan heeft, maar enkel in een hotel hogeschool opleiding genoten heeft waar hij weinig theorie gekregen en dit niet betekent dat hij door zijn opleiding op deze school van de asielprocedure kennis zou gehad hebben, weet hij andermaal niet te overtuigen. De Raad wijst erop dat de commissaris-generaal in geen geval poneert dat verzoeker les zou hebben gekregen over internationale bescherming tijdens zijn studies, doch wel dat het feit dat hij hogeschool gedaan heeft, hij intelligent en bekwaam genoeg is om de nodige stappen te zetten om internationale bescherming te verkrijgen, een gegeven dat wordt bevestigd door zijn verzoek om internationale bescherming in België. Het gegeven dat verzoeker zo lang getalmd heeft internationale bescherming te zoeken, getuigt allerminst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland, *quod non in casu*.

2.6.5. Het loutere gegeven dat in de bestreden beslissing niet wordt ingegaan op verzoekers beweerde homoseksuele relatie met A.G. in Italië en Jo. in België, houdt in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift poneert, geenszins in dat deze relaties niet betwist worden. Uit de bestreden beslissing en uit bovenstaande overwegingen blijkt duidelijk dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers voorgehouden homoseksuele geaardheid en bijgevolg evenmin aan diens beweerde homoseksuele relaties met zowel J. als A.G. en Jo.

2.6.6. Daar om het geheel van voormelde redenen geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid en derhalve evenmin aan de problemen die hij hierdoor in Marokko zou hebben gekend, is de argumentatie in het verzoekschrift omtrent de situatie van homoseksuelen in Marokko en omtrent het behoren tot een welbepaalde risicogroep *in casu* niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van beschermingsmogelijkheden.

2.6.7. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielmotieven, is niet voldaan aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet. Vermits aan het vluchtrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.6.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat verzoeker zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming niet heeft aangetoond. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen.

2.7.3. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.8. In de mate verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker tevens de schending van artikel 13 EVRM aanhaalt, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in genoemd artikel.

2.9. Gelet op het voorgaande weerlegt verzoeker de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing, die allen steun vinden in het administratieve dossier, niet. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen die de Raad beaamt en overneemt.

2.10. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Italiaanse machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.12. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.13. Waar verzoeker *in fine* vraag om minstens de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor nader onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de

Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.14. Het eerste en tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven mei tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS